

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 990/2014
29.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиље Б.Б. из Л., чији је пуномоћник Ј.М., адвокат из Л., против туженог Б.М. из Л., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 1285/14 од 07.05.2014. године, у седници већа од 29.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1. 1285/14 од 07.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 бр. 1030/12 од 23.01.2014. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблаговремена тужба тужиље у делу којим је тражила да се утврди да је била у радном односу код туженог од 16.07.2001. године до 18.05.2005. године. Ставом другим изреке утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тужиља тражила утврђење да је код туженог била у радном односу у периоду од 16.08.2000. године до 15.07.2001. године. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље за накнаду штете по основу неисплаћене зараде за период од 03.04.2002. године до 18.05.2005. године и да се тужени обавезе да тужиљи уплати за исти период законом прописане доприносе обавезног осигурања на рачуне надлежних фондова. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1. 1285/14 од 07.05.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима парничног поступка тако што је тужиља обавезана да туженом исплати 167.250,00 динара на име парничних трошкова.

Против другог степене пресуде тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битне повреде поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 1999. године започела са радом у самосталној трговинској радњи у власништву туженог, без закљученог уговора о раду, будући да је била у радном односу код другог послодавца. Тужила је дана 14.07.2001. године престала са коришћењем права на новчану накнаду код Службе за запошљавање, коју је користила од 15.07.2000. године, а дана 19.02. исте године брисана је из евиденције незапослених лица. Туженом је предала радну књижицу фебруара 2002. године како би је пријавио на обавезно социјално осигурање, што он није учинио. Тужила је наставила са фактичким радом код туженог као продавац, све до 03.04.2002. године, када јој је, према њеним наводима, тужени усмено саопштио да јој је престао радни однос. У овој парници, која је покренута тужбом од 23.08.2002. године, тужила је тражила утврђење постојања радног односа на неодређено време почев од 16.07.2001. године, а поднеском од 14.11.2005. године тражила је и накнаду штете због изостале зараде и уплату доприноса обавезног социјалног осигурања.

С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је тужила изгубила право на судску заштиту у делу тужбеног захтева којим је тражила утврђење да је код туженог, као ранијег власника самосталне трговинске радње, била у радном односу почев од 16.07.2001. године до 18.05.2005. године. Према члану 122. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 70/01), против одлуке којом је повређено право запосленог или кад је запослени сазнао за повреду права, запослени или синдикат ако га запослени овласти може да покрене спор пред надлежним судом. Рок за покретање спора је 15 дана од дана достављања одлуке, односно сазнања за повреду права.

Будући да је тужила сазнала за повреду права дана 03.04.2002. године, када јој према њеној изјави тужени усмено саопштио да јој је престао радни однос, а да је тужба поднета 23.08.2002. године, следи да је тужила изгубила право на судску заштиту, због протекла законског рока од 15 дана од дана сазнања за повреду права, у смислу цитиране законске одредбе. Стога је њен тужбени захтев за утврђење постојања радног односа неоснован, као и захтев за накнаду штете по основу неисплаћене зараде у спорном периоду и уплату доприноса обавезног осигурања надлежним фондовима, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**